

መጽሐፈ ዳንኤል - መቶ አሥራ ሁለት።

የእስማኤል ትንቢታዊ ምሳሌነትን መግለጥ፤ ከቀስተኛነት እስከ 144,000ዎቹ ማጎተም ሰጪነት

Jeff Pippenger
2024-03-02

እግዚአብሔርም ከሕፃኑ ጋር ነበረ፤ እርሱም አድጎ በምድረ በዳ ኖረ፤ ቀስተኛም ሆነ። ዘፍጥረት 21፥20።

እስማኤል ቀስተኛ ሆነ፤ ይህም የጦርነት ምልክት ነው። እንዲሁም በሮም ላይ የሚመጣው አስፈጻሚ ፍርድ ምልክት ነው።

ከባቢሎን ምድር የሚሸሹና የሚያመልጡ ሰዎች ድምፅ፣ በጽዮን ውስጥ የእግዚአብሔር የአምላካችንን በቀል፣ የቤተ መቅደሱንም በቀል ለማወጅ ይሰማል። ቀስተኞቹን ባቢሎንን ለመውጋት ሰብስቡ፤ ቀስትን የምትዘርጉ ሁላችሁ። በዙሪያዎ ሰፈሩባት፤ ከእርስዎም አንዳች እንዳያመልጡ፤ እንደ ሥራዎ ፍዳዎን መልሱላት፤ እርስዎ እንዳደረገችው ሁሉ፤ እንዲሁ አድርጉባት፤ በእግዚአብሔር ላይ፤ በእስራኤልም ቅዱስ ላይ በትዕቢት ተነሥታላችና። ኤርምያስ 50፥28፣ 29።

ቀስተኞቹ ለባቢሎን እንደ ሥራዎ መጠን ፍዳዎን ይመልሱላታል፤ ይህም ፍዳ የሚጀምረው በቅርብ የሚመጣው የእሑድ ሕግ ጊዜ፣ በራእይ ምዕራፍ አሥራ ስምንት ሁለተኛው ድምፅ ጋር ነው፤ በዚያን ጊዜም የባቢሎን ተራማጅ የአስፈጻሚ ፍርድ ይጀምራል።

ከሰማይም ሌላ ድምፅ ሲል ሰማሁ፡- ሕዝቤ ሆይ፡ በኃጢአቷ ተከፋዮች እንዳትሆኑ፡ ከመቅደቶቻችን እንዳትቀበሉ፡ ከእርስዎ ውጡ። ኃጢአቶቿ እስከ ሰማይ ድረስ ደርሰዋልና፡ እግዚአብሔርም ዓመፃዎን አስታወሰ። እርስዎ እንደ ከፈለቻችሁ እንዲሁ ክፈሏት፤ እንደ ሥራዎም መጠን እጥፍ ድርብ መልሱላት፤ በሞላችውም ጽዋ ውስጥ እጥፍ ድርብ ሙሉላት። ራሷን ምን ያህል እንዳከበረች፡ በቅንጦትም እንደኖረች፡ እንዲህ መጠን ሥቃይና ሐዘን ስጧት፤ በልቧ እንዲህ ትላለችና፡- ንግሥት ሆኜ ተቀምጫለሁ፡ መበላትም አይደለሁም፡ ሐዘንም ፈጽሞ አላይም። ራእይ 18፥4-7።

እስማኤልና እናቱ አጋር የበኩር ልጅነትን መብት እንዳይወርሱ ተከልክለው ከውጭ ተጣሉ። ስለዚህ ቅንዓት የእስልምና ትንቢታዊ እንቅስቃሴ ሆነ፤ ጦርነትም ትንቢታዊ ሥራቸው ሆነ። የመጀመሪያው መጠቀስ እስማኤልና እናቱ በሣራ ላይ የተጣለባቸውን እገዳ ያካትታል፤ ያ "እገዳቸው" በእግዚአብሔር ቃልና በታሪክ ሁሉ ውስጥ የእስልምና ዋና ትንቢታዊ ባህርይ ሆነ። የእስማኤል ዘሮች የምድረ በዳ ሰዎች ይሆናሉ፤ እጃቸውም በእያንዳንዱ ሰው ላይ ይሆናል፤ ያ የዱርነት ባህርያቸውም በፈረስ ወገን ከሆነው የዓረብ የዱር አህያ ይወከላል። ስለዚህ በመጀመሪያውና በሁለተኛው ወይታ የተገለጠው እስላማዊ ጦርነት፣ በተቆጡ ፈረሶች ላይ እንደሚጋልቡ ተዋጊዎች ተወክሎአል።

እስልምና የኋለኛው ዝናብ መልእክት ናት፣ እናም ሦስቱ ወይዎች ሦስት የተወሰኑ ትንቢታዊ መስመሮችን መወከላቸው ብቻ ተገቢ ነው፤ ምክንያቱም የኋለኛው ዝናብ ሥርዓተ-ዘዴ "መስመር በመስመር" ነውና። የመጀመሪያዎቹ ሁለት መስመሮች ትንቢታዊ ባሕርያት በአንድ ላይ ሲመጡ፣ የሦስተኛውን ወይ መስመር ያቆማሉ። ሦስቱም ትንቢታዊ መስመሮች የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ማጎተም የሚደረግበትን ዘመን ያሳያሉ። እነዚያ ሦስት መስመሮች የኋለኛው ዝናብ መፍሰስ ዘመንን ይወክላሉ፤ ምክንያቱም ሦስተኛው ወይ መስከረም 11 ቀን 2001 በደረሰ ጊዜ የኋለኛው ዝናብ መርጫት ጀምሮ ነበርና።

“የኋለኛው ዝናብ በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ሊወርድ ነው። አንድ ኃይለኛ መልአክም ከሰማይ ሊወርድ ነው። ምድርም ሁሉ በክብሩ ልትበራ ነው።” Review and Herald, ሚያዝያ 21, 1891.

የማተም ዘመን ደግሞ ከ1840 ዓ.ም. ነሐሴ 11 ጀምሮ እስከ ሦስተኛው መልአክ በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ድረስ በደረሰበት ጊዜ የጀመረው ዘመን እንደሚወክል ተመልክቶ ነበር። ያ የጊዜ ዘመን ደግሞ በዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት ተወክሎ ነበር። የሚለራውያን ታሪክ ዕንባቆም ምዕራፍ ሁለትን ፈጽሞ ነበር፤ እንዲሁም ሲሆን መልአኩ በ1840 ዓ.ም. ነሐሴ 11 በወረደ ጊዜ ተጀመረ፤ ሦስተኛውም መልአክ በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 በደረሰ ጊዜ ተፈጸመ።

የሐበቄቅ ምዕራፍ ሁለት በራእይ መጨረሻ ራእይ “እንዲናገር” እንደሚሆን ያሳያል። በራእይ ምዕራፍ አሥር ቁጥር ሦስት፣ መልአኩ በታላቅ ድምፅ ጮኸ (ተናገረ)፤ በ1844 ዓ.ም. ጥቅምት 22 ደግሞ ያው መልአክ “ዘመን ከእንግዲህ ወዲያ አይኖርም” ብሎ ማለ (ተናገረ)። የሐበቄቅ ጠባቂ በምዕራፍ ሁለት ቁጥር አንድ በነሐሴ 11, 1840 ላይ ይገኛል፤ ምክንያቱም ጠባቂዎቹ በዚያን ጊዜ ድምፃቸውን ያነሣሉና።

በ1888 ዓ.ም. ዓመፅ ውስጥ፣ እህት ኋይት ምድርን በክብሩ ሊያበራ የነበረውን የራእይ አሥራ ስምንት መልአክ እንደሚወክል የምትገልጸው በዚያ ዓመፅ ውስጥ፣ ጠባቂዎቹ (ጆንስና ዋጎነር) የእግዚአብሔርን ሕዝብ ኃጢአታቸውን ለማሳየት ድምፃቸውን እንደ መለከት ከፍ አደረጉ፤ ምክንያቱም መልአክታቸው ለሎዶቅያ የተሰጠው መልእክት ነበርና። በመስከረም 11, 2001፣ በ1888 ታሪክ አስቀድሞ የተመሰለው በዚያ ቀን፣ ጌታ የመጨረሻ ዘመኑን ሕዝብ ጠባቂዎቹ ያልተሰሙበት ወደ ኤርምያስ የቀድሞ መንገዶች መለሳቸው። የመልአኩ ውረድ የጠባቂዎቹን ትንቢታዊ መምጣት ያመለክታል።

እ.ኤ.አ. ነሐሴ 11, 1840 የደረሰው “ድምፅ” በጠባቂዎች አማካይነት ተሰጠ፤ ኤርምያስም ከተስፋ መቁረጡ በኋላ ወደ እምነቱ እና በእግዚአብሔር ያለው መታመን ቢመለስ የእግዚአብሔር አፍ እንደሚሆን ተነገረው። የዘገየው ራእይ በመጨረሻ በጥቅምት 22, 1844 በደረሰ ጊዜ “ተናገረ።” በሚለራዊት ታሪክ ውስጥ የተፈጸመው የዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት ዘመን፣ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተም ዘመንን ያመለክታል።

ከ1840 ዓ.ም. አገስት 11 እስከ 1844 ዓ.ም. አክቶበር 22 ድረስ ያለው ጊዜ፣ የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተምን እንደሚያሳይ፣ እርሱም የኋለኛው ዝናብ የሚፈስበት ዘመን መሆኑን መገንዘብ አስፈላጊ ነው። የኋለኛው ዝናብ መልእክት በ“መስመር በመስመር” ዘዴ መለየት ስለሚገባ ይህ አስፈላጊ ነው። የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተም የሆነው ይህ ልዩ ዘመን በትንቢታዊ መስመሮች ውስጥ ደጋግሞ ይወከላል፤ ይህም በዕንባቆም ሁለት ውስጥ እንዲሁ ነው፣ ሲስተር ዋይትም ይህ በሚለራዊ ታሪክ ውስጥ እንደተፈጸመ በቀጥታ ትለይታለች። እርሷ ደግሞ የሚለራዊ ታሪክ በአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ ታሪክ ውስጥ እንደሚደገም ደጋግማ ታስተምራለች።

“እነርሱ ለሁለተኛው ምጽአት ዘመን እንደሚመለከቱ ቆጥረው ከነበሩት ትንቢቶች ጋር ተዋህዶ የተገኘው፣ በእነርሱ የጥርጣሬና የተጠባቂነት ሁኔታ ላይ በተለይ የተስማማ ትምህርት ነበር፤ ይህም አሁን ለማስተዋለቸው ጨለማ የሆነው ነገር በተገቢው ጊዜ ግልጽ እንዲሆንላቸው በእምነት በትዕግሥት እንዲጠብቁ የሚያበረታታቸው ነበር።”

በእነዚህ ትንቢቶች መካከል የዕንባቆም 2፣1-4 ያለው ይህ ነበር፡- “በጠባቂነቱ እቆማለሁ፣ በምሽጉም ላይ እቆመጣለሁ፤ እርሱም በእኔ የሚናገረውን፣ በተገሠጽሁም ጊዜ የምመልሰውን ለማየት እጠብቃለሁ። እግዚአብሔርም መልሶ እንዲህ አለኝ፡- ራእዩን ጻፍ፣ በጽላቶችም ላይ ግልጽ አድርገህ አስቀምጠው፤ የሚያነበው እንዲሮጥ። ራእዩ ገና ለተወሰነው ጊዜ ነውና፤ በፍጻሜውም ይናገራል እንጂ አይወሰንም፤ ቢዘገይም ጠብቀው፣ በእርግጥ ይመጣልና፤ አይዘገይም። እነሆ፣ ነፍሱ የተታበየች ሰው በእርሱ ውስጥ ቅን አይደለችም፤ ጻድቅ ግን በእምነቱ ይኖራል።”

ከ1842 ዓ.ም. ጀምሮ እንኳ፣ በዚህ ትንቢት ውስጥ “ራእይን ጻፍ፣ የሚያነበውም ይሮጥ ዘንድ በጽላቶች ላይ ግልጽ አድርገህ ጻፈው” ተብሎ የተሰጠው መመሪያ፣ ለቻርልስ ፊች የዳንኤልንና የራእይን ራእዮች ለማብራራት የትንቢት ሰንጠረዥ እንዲያዘጋጅ አሳሰበው። የዚህ ሰንጠረዥ ማተም ለእንባቆም የተሰጠውን ትእዛዝ መፈጸም እንደሆነ ተቆጠረ። ሆኖም ግን፣ በዚያን ጊዜ በራእይ መፈጸም ውስጥ የሚታይ መዘግየት—የመቆያ ጊዜ—በዚያው ትንቢት ውስጥ እንደቀረበ ማንም አላስተዋለም። ከዚያ ተስፋ መቁረጥ በኋላ፣ ይህ የመጽሐፍ ቅዱስ ቃል እጅግ ትርጉም ያለው መስሎ ታየ፤ “ራእይ ገና ለተወሰነ ጊዜ ነው፤ በመጨረሻም ይናገራል እንጂ አይወጣም፤ ቢዘገይም ጠብቀው፤ በእርግጥ ይመጣልና አይዘገይም። ... ጻድቅ ግን በእምነቱ ይኖራል።”

የሕዝቅኤል ትንቢት አንድ ክፍል ደግሞ ለአማኞች የኃይልና የማጽናኛ ምንጭ ነበር፤ “የእግዚአብሔርም ቃል ወደ እኔ መጣ እንዲሁም አለ፤ የሰው ልጅ ሆይ፣ በእስራኤል ምድር የምትናገሩት፣ ዘመኑ ይረዝማል ራእይም ሁሉ ይቀራል የሚለው ምሳሌ ምንድን ነው? ስለዚህ ንገራቸው፤ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤... ዘመኑ ቀርቦአል፣ የራእይም ሁሉ ፍጻሜ.... እኔ እናገራለሁ፣ የምናገረውም ቃል ይደርሳል፤ ከእንግዲህ ወዲያ አይዘገይም።” ‘የእስራኤል ቤትም-፡- እርሱ የሚያየው ራእይ ለብዙ ቀናት የሚመጣ ነው፡- ስለ ሩቅም ዘመናት ይትንቢት ይናገራል ይላሉ፡- ስለዚህ እንዲህ በላቸው፤ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፤ ከቃሌ አንዱ እንኳ ከእንግዲህ ወዲያ አይዘገይም፣ ነገር ግን የተናገርሁት ቃል ይፈጸማል።’ ሕዝቅኤል 12፡21-25፣ 27፣ 28።” The Great Controversy, 391-393.

ሚሊራውያኑ ራሳቸውን የአሥሩ ድንግል ምሳሌና የዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት ፍጻሜ እንደሆኑ ብቻ አላዩም፤ ነገር ግን እነዚህን ትንቢቶች እየፈጸሙ ያሉበት ያ ታሪክ እንዲሁም ሕዝቅኤል የዚያኑ ታሪክ መለያ መሆኑን እንዲያዩ ተመሩ። በዚያም “የራእይ ሁሉ ፍሬ,” ይፈጸም ነበር። የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተምን የሚወክለው የታሪክ መስመር የራእይ ሁሉ ፍሬ የሚፈጸምበት ነው!

መጨረሻውን ዝናብ የሚወክሉትና የአንድ መቶ አርባ አራት ሺህ መታተምን የሚወክሉት መስመሮች፣ ትንቢታዊ ታሪክ ሁልጊዜ የአልፋና የአሜጋ ፊርማ እንዳለበት ለማረጋገጥ አንድ ላይ ተሰብስበዋል።

የሚሊራይት ታሪክ በራእይ ምዕራፍ አሥር ያለው የመልአኩ ድምፅ ይጀምራል፣ በዚያውም ድምፅ ይጠናቀቃል። መስከረም 11, 2001 በራእይ ምዕራፍ አሥራ ስምንት የመጀመሪያው ድምፅ ይጀምራል፣ በራእይ ምዕራፍ አሥራ ስምንት በሁለተኛው ድምፅም ይጠናቀቃል። ዕንባቆም ምዕራፍ ሁለት በዘበኞቹ ድምፅ ይጀምራል፣ በኤርምያስ ዘበኛ ድምፅም ይጠናቀቃል። የመጀመሪያው ወዮ በመሐመድ ይጀምራል፣ በመሐመድ ሁለተኛ ይጠናቀቃል። ሁለተኛው ወዮ በእስልምና አራቱ መላእክት መፈታት ይጀምራል፣ በእስልምና መገደብም ይጠናቀቃል።

የኋለኛው ዝናብ የሆነው ሥርዓተ-ዘዴ የኢሳይያስ “መስመር በመስመር” ሥርዓተ-ዘዴ ነው፤ የኋለኛውን ዝናብ መልእክት ለመለየትና ለማቋቋም ተሰብስበው የሚቀርቡትም መስመሮች ያለመለየት የአልፋና አሜጋ ፊርማ ይይዛሉ። የራእይ ምዕራፍ ዘጠኝ የመጀመሪያው ወዮ በመሐመድ ይጀምራል በመሐመድ ሁለተኛም ይፈጸማል። ይህ ዘመን በሁለት ዓይነት ጦርነት ይከፈላል፤ የመጀመሪያው ከአቡበከር ጋር በትክክል የተጀመሩት በሮም ላይ የተደረጉ ያልተደራጁ ጥቃቶች ሲሆኑ፣ ከዚያም የእስልምና የመጀመሪያው የተደራጀ ጦርነት የተፈጸመበት የአንድ መቶ አምሳ ዓመታት ዘመን ተከተለ።

አንድ መቶ ሃምሳ ዓመታቱ በ“አምስት ወራት” የጊዜ ትንቢት ይወከላሉ። ሁለተኛው ወዮም ደግሞ ሦስት መቶ ዘጠና አንድ ዓመትና አሥራ አምስት ቀን የሆነ የጊዜ ትንቢት አለው። ስለዚህ፣ የመጀመሪያውና የሁለተኛው ወዮ ትንቢታዊ መዋቅር መጨረሻውን ከመጀመሪያው ጋር ስለሚያስለይ፣ በማኅተም ማድረጉና በተወሰነ የጊዜ ዘመን መካከል ክፍፍል ይካሄዳል። የማኅተም ማድረጉ ሂደት በመጀመሪያው ወዮ ታሪክ መጀመሪያ ላይ ይወከላል፣ እንዲሁም በሁለተኛው ወዮ መጨረሻ ላይ ይወከላል።

ከአራተኛው ቁጥር የማጎተም መታተም በኋላ፣ በመጀመሪያው ወቅት፣ “አምስት ወራት” (መቶ ሃምሳ ዓመት) ይከተላል። እነዚህ አምስቱ ወራት ሁለት ጊዜ ተጠቅሰዋል፤ አንድ ጊዜ በአምስተኛው ቁጥር እና ደግሞ በአሥረኛው ቁጥር። በሁለተኛው ወቅት ውስጥ የነሐሴ 11, 1840 እስከ ጥቅምት 22, 1844 ድረስ ካለው የማጎተም ሂደት በፊት የሚገኘው የ“ሰዓት፣ ቀን፣ ወር፣ እና ዓመት” (ሦስት መቶ ዘጠና አንድ ዓመት እና አሥራ አምስት ቀን) ትንቢት፣ የአሥራ አምስተኛው ቁጥር ነው። አምስተኛውና ስድስተኛው መለኮቶች በአንድ የተከታታይ መስመር ውስጥ በአንድነት፣ በማጎተም ሂደት ምሳሌ ይጀምራሉ እና ይፈጸማሉ።

እንደ ሁለት መስመሮች፣ “መስመር በመስመር” ሲተገበሩ በመሐመድ ፩ኛ እና በመሐመድ ፪ኛ የተመለከተ መጀመሪያ መጨረሻ ይለያሉ። “መስመር በመስመር” በማለት፣ በእያንዳንዱ መስመር ውስጥ ሁለት የተለዩ ዘመናትን ይለያሉ፤ ይህም እያንዳንዱ መስመር የጊዜ ትንቢት ስላለው ነው። በመጀመሪያው ወቅት ታሪክ ውስጥ እስልምና ሮምን “ሊጎዳ” ነበር፤ በሁለተኛው ወቅት ውስጥ ሮምን “ሊገድል” ነበር። የመጀመሪያው ወቅት የጦር ጦርነት፣ የሰይፍ እና የፍላጻ ጦርነት ነበር፤ ሁለተኛው ወቅት ግን ባሩድን እንደ ጦር መሣሪያ አስገባ።

“ቁጥር 10። እንደ ጊንጥ ያሉ ጅራቶች ነበሯቸው፣ በጅራቶቻቸውም ውስጥ ንክሻ ነበረ፤ ሰዎችንም አምስት ወር ይጎዳ ዘንድ ኃይላቸው ነበረ። 11። በእነርሱም ላይ ንጉሥ ነበራቸው፣ እርሱም የጥልቁ ጉድጓድ መልአክ ነው፤ ስሙም በዕብራይስጥ ቋንቋ አባዶን ይባላል፤ በግሪክ ቋንቋ ግን አጳልዮን የሚል ስም አለው።”

“እስከዚህ ድረስ፣ ኪት የመጀመሪያዎቹ አምስት መለኮቶች መነፋት ምሳሌዎችን አቅርቦልናል። ነገር ግን አሁን ከእርሱ መለየት አለብን፣ እናም በዚህ ስፍራ የተገባውን የትንቢቱን አዲስ ገጽታ፣ ማለትም የትንቢታዊ ዘመናትን፣ ወደ ተግባራዊ አተገባበሩ መቀጠል አለብን።”

“ኃይላቸውም ሰዎችን አምስት ወራት እንዲያሳምሙ ነበር።—1. ጥያቄው ይነሣል፤ እነርሱ አምስት ወራት ያሳምሙአቸው የነበሩት ሰዎች ማን ነበሩ?—ያለ ጥርጥር ከዚያ በኋላ የሚገድሉአቸው እነዚያው ናቸው (ቁጥር 15ን ተመልከት)፤ ‘የሰዎች ሦስተኛ ክፍል፣’ ወይም የሮማ ግዛት ሦስተኛ ክፍል፤ ማለትም የግሪክ ክፍሉ።

«2. የማህቃየት ሥራቸውን መጀመር የነበረባቸው መቼ ነበር? 11ኛው ቁጥር ለዚህ ጥያቄ መልስ ይሰጣል።

“(1) ‘በላያቸውም ንጉሥ ነበራቸው።’ መሐመድ ከሞተ ጀምሮ እስከ አሥራ ሦስተኛው ክፍለ ዘመን መጨረሻ አቅራቢያ ድረስ፣ መሐመዳውያን በብዙ መሪዎች ሥር በተለያዩ ክፍልፋዮች ተከፍለው ነበር፤ ሁሉንም የሚያካትት አጠቃላይ የሲቪል መንግሥት ግን አልነበራቸውም። አሥራ ሦስተኛው ክፍለ ዘመን መጨረሻ አቅራቢያ፣ ያትማን ከዚያ ወዲህ የዎቶማን መንግሥት ወይም ግዛት በመባል የታወቀውን መንግሥት መሠረተ፤ ይህም እያደገ ሄዶ በዋና ዋናዎቹ የመሐመዳውያን ነገዶች ሁሉ ላይ ተዘረጋ፣ እነርሱንም ወደ አንድ ታላቅ ንጉሣዊ መንግሥት አንድ አደረጋቸው።”

“(2) የንጉሡ ባሕርይ። ‘የጥልቁ ጉድጓድ መልአክ የሆነው።’ መልአክ ማለት መልአክተኛ ወይም አገልጋይ ማለት ነው፤ መልካምም ሆነ ክፉ፣ እና ሁልጊዜም መንፈሳዊ ፍጡር ማለት አይደለም። ‘የጥልቁ ጉድጓድ መልአክ’ ማለት፣ ያ ጉድጓድ በተከፈተ ጊዜ ከዚያ የወጣው ሃይማኖት ዋና አገልጋይ ወይም ቀዳሚ አገልጋይ ማለት ነው። ያ ሃይማኖት መሐመዳንነት ነው፣ ሱልጣንም የእርሱ ዋና አገልጋይ ነው። ‘ሱልጣን፣’ ወይም ታላቁ ሴኝዮር በሚባለው ስም እንደ ልማዱ የሚጠራው፣ እንዲሁም ከፍተኛ ካሊፍ ወይም ሊቀ ካህን ነው፤ በራሱ ሰውነት ከፍተኛውን መንፈሳዊ ክብር ከልዑሉ ዓለማዊ ሥልጣን ጋር ያቀናጃል።—World As It Is, ገጽ 361።

“(3) ስሙ። በዕብራይስጥ፣ ‘አባዶን’፣ አጥፊው፤ በግሪክ፣ ‘አፖስቶሎስ’፣ የሚያጠፋ ወይም የሚያጠፋፋ። በሁለት ቋንቋዎች ሁለት የተለያዩ ስሞች መኖራቸው የሚያሳዩው፣ ሊወከል የተፈለገው የኃይሉ ስም ሳይሆን ባህርዩ መሆኑን ነው። እንዲህ ከሆነ፣ በሁለቱም ቋንቋዎች እንደተገለጸው፣ እርሱ አጥፊ ነው። ይህም ሁልጊዜ የአቶማን መንግሥት ባህርይ ነበር።”

«ነገር ግን አቶማን በግሪክ መንግሥት ላይ የመጀመሪያውን ጥቃት መቼ አደረገ?—ጊቦን በDecline and Fall ወዘተ መሠረት፣ ‘አቶማን በ1299 ዓ.ም. ሐምሌ 27 ቀን ለመጀመሪያ ጊዜ ወደ ኒቆሜድያ ግዛት ገባ።’»

“የአንዳንድ ጸሐፊዎች ስሌቶች ይህ ዘመን በአቶማን መንግሥት መሠረት መጣል ሊጀምር ይገባል በሚለው ግምት ላይ ተመሥርተው ነበር፤ ነገር ግን ይህ በግልጽ ስህተት ነው፤ ምክንያቱም በእነርሱ ላይ ንጉሥ ሊኖራቸው ብቻ ሳይሆን፣ ሰዎችን ለአምስት ወራት ሊያሠቃይ ይገባ ነበር። ነገር ግን የማሠቃያው ዘመን ከአሠቃዮቹ የመጀመሪያ ጥቃት በፊት ሊጀምር አልቻለም፤ ይህም፣ ከላይ እንደተገለጸው፣ ሐምሌ 27 ቀን 1299 ነበር።”

በዚህ የመነሻ ነጥብ ላይ የተመሠረተው የሚከተለው ስሌት በ1838 ዓ.ም. በጄ. ሊቸ ክርስቶስ ዳግም መምጣት ወዘተ ተብሎ በተሰኘ ሥራ ውስጥ ተዘጋጅቶ ታትሞ ነበር።

“‘ኃይላቸውም ሰዎችን አምስት ወራት እንዲጎዱ ነበር።’ ተልእኮአቸው እስከዚህ ድረስ ይዘረጋ ነበር፤ በቀጣይ ዘረፋ ለማሠቃየት እንጂ በፖለቲካዊ መንገድ ለመግደል አይደለም። ‘አምስት ወራት’ ሲባል፣ ለአንድ ወር ሠላሳ ቀናት በመቁጠር አንድ መቶ አምሳ ቀናት ይሆናሉ፤ እነዚህም ቀናት ምሳሌያዊ ስለሆኑ አንድ መቶ አምሳ ዓመታትን ይመለከታሉ። ከሐምሌ 27 ቀን 1299 ጀምሮ፣ እነዚህ አንድ መቶ አምሳ ዓመታት እስከ 1449 ይደርሳሉ። በዚያ ሁሉ ዘመን ቱርኮች ከግሪክ ንጉሥ መንግሥት ጋር በማለት የማያቋርጥ ጦርነት ውስጥ ተሳትፈው ነበር፤ ነገር ግን ገና ሙሉ በሙሉ አላሸነፉትም ነበር። ከግሪክ ግዛቶች ብዙዎቹን ያዙ እና በቁጥጥራቸው ሥር አቆዩአቸው፣ ቢሆንም የግሪክ ነጻነት አሁንም በቁስጥንጥንያ ተጠብቆ ነበር። ነገር ግን በ1449፣ የእነዚያ አንድ መቶ አምሳ ዓመታት መጨረሻ ላይ፣ ለውጥ መጣ፤ የዚህም ታሪክ ከሚቀጥለው መለከት ሥር ይገኛል።” ኡርያ ስሚዝ፣ ዳንኤል እና ራእይ፣ 505-507።

ኡርያህ ስሚዝ የዩስያስ ሊቸ የአንድ መቶ አምሳ ዓመታትን ስሌት እየጠቀሰ ነው፤ ይህም በተፈጸመ ጊዜ በሚቀጥለው መለከት ውስጥ ለሚገኘው የሦስት መቶ ዘጠና አንድ ዓመትና አሥራ አምስት ቀን ትንቢት መነሻ ነጥብን ይወክላል። ስስተር ዋይት ሊቸ ስለ እነዚህ ሁለት የተያያዙ የዘመን ትንቢቶች የሰጠውን ትንቢያ በመመልከት እንዲህ ብላ መዝግባለች፡-

“በ1840 ዓመት ሌላ አስደናቂ የትንቢት ፍጻሜ ሰፊ ትኩረትን አስነሣ። ከዚያ ሁለት ዓመት በፊት፣ ሁለተኛውን ምጽአት ከሚሰብኩ መሪ አገልጋዮች አንዱ የነበረው ጆሳያህ ሊቸ፣ የአቶማን ኢምፓየር ውድቀትን በመተንበይ የራእይ 9 ትርጓሜ አሳተመ። በእርሱ ስሌት መሠረት፣ ይህ ኃይል... በ1840 አገስት 11 ይወድቃል ተብሎ ነበር፤ በዚያን ጊዜ በቆስጠንጢኖስ ውስጥ ያለው የአቶማን ኃይል እንደሚሰበር ሊጠበቅ ይችላል። እናም ይህ እንዲሁ መሆኑ እንደሚገኝ እኔ አምናለሁ።”

“በተወሰነው ጊዜ በትክክል፣ ቱርክ በአምባሳደሮቹ አማካኝነት የአውሮፓ ተባባሪ ኃይሎችን ጥበቃ ተቀበለች፣ እንዲሁም ራሷን በክርስቲያናዊ መንግሥታት ቁጥጥር ሥር አኖረች። ይህ ክስተት ትንቢቱን በትክክል ፈጽሞ አሟላ። ይህ ነገር በታወቀ ጊዜ፣ ብዙ ሕዝቦች ሚሊርና ባልደረቦቹ የተቀበሉት የትንቢት ትርጓሜ መርሆዎች ትክክለኛነት እንዳላቸው ተረዱ፣ ለአድቪንት እንቅስቃሴም ድንቅ መነሣሣት ተሰጠ። የተማናና ባለሥልጣን ሰዎች በሚላር ጋር ተባብረው እይታዎቹን በመስበክና በማሳተም ተሳተፉ፤ ከ1840 እስከ 1844ም ሥራው በፍጥነት ተስፋፋ።” The Great Controversy, 334, 335.

የመጀመሪያውና የሁለተኛው ወይን በሁለት እርስ በእርሳቸው የተያያዙ የጊዜ ትንቢቶች የተገናኙ ናቸው። የመጀመሪያው ወይን በማጎተም መታተም ምሳሌ ይጀምራል፤ ሁለተኛውም ወይን ከኦገስት 11, 1840 ጀምሮ እስከ ሰባተኛው መለከት በኦክቶበር 22, 1844 ድረስ ባለው ታሪክ ይደመደማል፤ ይህም ደግሞ የማጎተም መታተም ምሳሌ ነው። መጀመሪያውና መጨረሻው የአልፋና የኦሜጋ ፊርማ ይሸከማሉ፤ ምክንያቱም ክርስቶስ ቃል ኪዳኑን ለአንድ ሳምንት ባጸናበት ታሪክ እንደነበረው ሁሉ፤ ይህ ዘመን በሁለት ክፍሎች ተከፋፈለ። የመጀመሪያው ዘመን በመጀመሪያው መሐመድ ይጀምራል፤ በሁለተኛውም መሐመድ ያበቃል። ሁለተኛው ዘመን “በእግዚአብሔር ፊት ካለው ከወርቃማው መሠዊያ ከአራቱ ቀንዶች የወጣ ድምፅ” ይጀምራል፤ በክርስቶስ “ድምፅ” ይደመደማል፤ እርሱም “ለዘላለም ዓለም በሕይወት በሚኖረው፤ ሰማይንና በውስጡ ያሉትን ነገሮች፤ ምድርንና በውስጧ ያሉትን ነገሮች፤ ባሕርንም በውስጡ ያሉትን ነገሮች በፈጠረው፤ ከእንግዲህ በኋላ ጊዜ እንዳይኖር ሲል” ይምላል።

በሚቀጥለው ጽሑፍ ይህን ጥናት እንቀጥላለን።

“ሰይጣን ስለ እግዚአብሔር ሕዝብ በቀደመው ጊዜ ያደረጉትን ታላቅ የጉዞ ታሪክ ጥርጣሬ ለመፍጠር በአእምሮ ውስጥ ሊያነሣው የሚችለው ማናቸውም ጥያቄ ለሰይጣናዊ ግርማው ደስታ ያመጣል፤ በእግዚአብሔርም ፊት በደል ነው። የጌታ በኃይልና በታላቅ ክብር ወደ ዓለማችን በቅርብ የሚመጣበት የምስራች እውነት ነው፤ በ1840ም ዓ.ም. በእርሱ አዋጅ ብዙ ድምፆች ተነሡ።” Manuscript Releases, ቅጽ 9, 134.